

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manvscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

XXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

MARTYRIVM SANCTARVM SORO-
RVM NVNILONIS ET ALODIAE, AVTHORE LV.
cio marino Siculo, Regio historiographo, d'erebus Hispaniae
libro quinto.

NNO Christianæ salutis octingentesimo quinquā. ^{22. Octob.}
jesimoprimo, cūm Sarracenorum gentes Hispaniā
erē totam occupāscent, p̄ceperunt vt qui Christia-
nus esset, aut Christum filium denegaret, aut gla-
Sarraceno
rum impī-
tio sectus occumeret. Quod impīum electū & fe-
rale preceptum, per Hispaniam totam diuulgatum,
magnum timorē Christianis omnibus incusit. Qua-
doctēr Hispanorum complures religioni Christia-
ne, libiq; prudentissimē cōfidentes, & nefandā Ma-
nometi sectam fugientes, patriamq; suam deferē-
tes, ad Pyrenæos montes, & Cantabriæ, Galleriæque
montana loca sese cōrulerunt: quorum successores
post multos annos Hispaniæ fuerunt recuperationis
authores. De quibus in libro de Aragoniæ Regibus historiam scripsimus pleniore.

Quare nunc ad Nunilonem & Alodium martyres redeo.
Erant itaque sub idem tempus in Osea citerioris Hispaniæ ciuitate duæ sorores, <sup>SS. Nuni-
lonis & A-
lodia pa-</sup>
trare admodum parvulae, quarum altera natu major Nunilo, & altera dicebatur ^{Iodice pa-}
Alodia, quas pater iniquus dereliquerat, & mater quæ Christiana erat ab infantia tria & pa-
nurrierat, & in fide Christi diligenter edocuerat. Illa autem matre defuncta, cūm ^{tria & pa-}
ad intellectu atatem peruenirent, coeperunt in fide Christi proficere, ieiunij, vi-
gij, & orationibus incumbere: Quibus, & gratia sancti Spiritus audiuta, martyri. <sup>Ieiunij, vi-
gilij & o-
rationibus
vacant.</sup>
um fortissimē pertulerunt acerbissimum. Obeatissimæ virgines atq; fortissimæ que
amore Christianæ religionis accensæ, mundi fallacias, tyrranos, & mortis tormē <sup>Martyrio
coronatur</sup>
ta vicerunt, vt in celum viætrices & triumphantes ascenderent.

MARTYRIVM SS. SERVANDI ET GERMANI,
VT HABETVR IN LVCII MARINEI SICVLI, REGII
Historiographi, d'erebus Hispaniae libro quinto.

EGIMVS quoquè Seruandi & Germani martyrium, qui ^{23. Octob.}
cūm viri nobiles essent, dæmones expellebant, & per impos-
itionem manuum multos languores curabant in Emerita ^{Sædi mar-}
vrbe Lusitania prouincia. Quod cūm preses audisset, eos ad ^{tyres mira-}
se vindicta catenis adduci iussit: & in Mauritaniam prouincia, ^{culis coru-}
ciam profecturus, secum ducere decreuit. Illi autem labores
itineris, catenam & famam gaudentes, animi virtute tolera-
bant. Tandem cūm ventum esset in locum qui dicebatur V-
fianus, apud Gades, iussit præses vt colla eorum carnifices
amparentur. Duci igitur ad collem, flexis genibus orantes Deum, gladiū sacrī cer. ^{Cæduntur}
uicibus excepunt: Quorum Seruandus Hispali cum Iusta & Rufina, Germanus capite.
verò in Augusta Emerita sepultus est.

VITA S. LUCIANI MARTYRIS, PER SVIDAM
SCRIPTA, ALBERTO LINO INTERPRETE.

VCIANVS martyr Samosatensis, quæ est Syria ciuitas, vir ^{26. Octob.}
nobili genere natus, ab ineunte ætate cum quodam Macario E-
desse commorante, sacrasq; literas explanante versatus, quicquid
apud illum optimum ac præstantissimum inuenit, haud multo
tempore percepit, atq; in solitariam vitam fecerit, omnesq; absolu-
lute virtutis numeros explevit. Prouectus est autem & ad facer. <sup>S. Lucianus
fit presby-
ter.</sup>
dotium, presbyter Antiochiae factus, ibique ludum litterariorum
magnum aperuit, vndique studioissimis alijs aliundē ad eum disciplina causa con-
currentibus.

t 3 Hic

SURITUS

ad
Mister
EVIII
5

222

OCTOBRIS XXII.

Hic quum sacra volumina multis esse mendis adulterata corrupta; competit, quod tempus, & frequens eorum descriptio multa in ijs vitiauerant, ad hec quod improbissimi quidam homines, qui doctrinæ Gentilium præerant, germanum eorum sensum peruertere voluerant, adulterinam, multa interseruerant. hic, inquit, quum sacros codices vniuersos sumpsisset in manus, eos ex Hebraica lingua, quam & ipsam optimè callebat, in pristinam integritatem restituit, non mediocri ad huiusmodi correctionem labore suscepit. Quin etiam diuinorum dogmatum puritatem apud hunc omnium maximè qui illa tempestate fuerunt, summe conservatam inuenias. Nam & epistolas edidit admodum certè egregias, ex quib. facilimè quivis perspiciat, quam vir ille in rebus diuinis sententiam tenuerit. Affectus est autem martyrio Nicomediae, quæ est in Bithynia, Maximiniano imperante.

Martyrio
afficitur.

NOVEMBER

SANCTI IOHANNIS DAMASCENI, DE ADORATIONE IMAGINVM IESV CHRLSTI ET SANCTORVM EIVS, SERMO: IAC. BILLIO interprete. Habetur libro eius quarto cap. 17. De orthodoxa fide.

t. Moueb.

Gen. 2.
Cui adoratio hominibus adhaeretur.

Exod. 33.

Exod. 25.
Heb. 9.
3 Reg. 6.

Psal. 96.
Scriptura non est contra cultus imagines, sed contra idololatrias.

Gen. 8.
Dens depin-
gi nequit
neuti est.

Bar. 3.

VONIAM autem nonnulli eo nomine nos reprehendunt, quod Saluatoris, ac Domini nostre, reliquorumque Sanctorum, ac Christi seruorum, imagines adoramus, atque honore afficiamus, audient velim, quod Deus ab initio hominem ad imaginem suam finxit. Qui sit igitur, ut alios adoremus, nisi quia ad Dei imaginem facti sumus? Nam ille, magna rerum diuinarum preditionis eruditio Basilius ait, Imaginis honor ad exemplar transit. Exemplar poterò est id, cuius effigies exprimitur, ex quo forma hinc deta sit. Quid ergo causa fuit, quamobrem Moysicus populus tabernaculum illud, quod caelestium rerum, immo vniuersa creaturae imaginem ac figuram gerebat, vnde diuina adoraret? Ait quippe Deus Mosi: Vide ut omnia facias iuxta formam tibi ostensam in monte. Quid? Cherubin illa quæ propitiatorium obumbrabant, an non humanarum manuum opera erant? Quid? Hierosolymitanum illud clarissimum nominis templum, an non manu, atque hominum arte construendum erat? At scriptura diuina eos, qui sculpsilia adorant, demonisque vietimas offerunt, infestatur. Siquidem, tum Graci, tum Iudei sacrificabant: verum Graci demonijs, Iudei autem Deo. Ac proinde Græcorum quidem sacrificium recipiebatur ac damnabatur: Iudeorum autem Deo gratum & acceptum erat. Obtulit enim Noë sacrificium: & odoratus est Deus odore suavitatis, vt qui proba ipsius voluntatis, atque erga se benevolentia, suavitatem comprobaret. Ita, Græcorum quidem sculpsilia, quoniam demonum simulacra erant, improbata quoque atque interdicta erant. Ad hanc, quisnam est, qui inuisibilis, & corpore vacantis, ac circumscriptionis & figuræ expertis, Dei simulacrum effingere queat? Extremæ itaque dementiae atque impunitatis fuerit, diuinum numen fingere ac figurare. Atqui hinc est quod in veteri testamento minimè tritus ac perulgatus imaginum vsus erat. Posteaquam autem Deus ob viscera misericordia sua, salutisque nostræ causa, homo vere factus est, ac non iam vt Abraham, nec vt prophetis, humana specie conspicandum se præbuit: verum essentialiter, ac vere homo extitit, atque in terra versatus est, & cum hominibus consuetudinem habuit, miracula edidit, pallus & Crucifixus est, resurrexit, assumptus est, atque hac omnia vere contigerunt, & ab hominibus perspecta sunt: literarum quidem monumentis, ad alendam memoriam nostram, & doctrinam eorum, qui tum non aderant, ista mandata sunt: vt ea quæ non vidimus, audientes ac credentes, beatitudinem eam quam Dominus prædicauit assequamur. Verum